Erezia, iar nu adevărul sparge unitatea

De dragul unității!Erezia, iar nu adevărul sparge unitatea. IPS Ierotheos al Nafpaktosului

De multe ori, la diferite întâlniri ale oamenilor, chiar și în Organismele sinodale bisericești, este formulată opinia că trebuie să fim de acord pe o temă, fie și dacă avem o părere diferită, **„**de dragul unității**”**. Și se poate întâmpla ca aceleași Organisme sinodale bisericești, din care fac parte aceiași oameni, să ia decizii diferite, lucru care este justificat că se face „de dragul unității” sau „pentru unitate”.

Dar există și oameni, politici sau bisericești, care susțin că se luptă pentru unitatea corpului din care fac parte, pe când ceilalți nu sunt interesați de unitate.

De la început, trebuie să fie notat că unitatea în societate și în Biserică este o țintă mai îndepărtată la care trebuie să privim. Îndeosebi în Biserică, acesta este scopul tuturor, deoarece el a fost atins în ziua Cincizecimii, conform Condacului praznicului: **„**Când Cel Preaînalt, coborându-Se, a amestecat limbile, a despărțit neamurile; când a împărțit limbile cele de foc, la o unire i-a chemat pe toți”. Acesta este lucrul Sfântului Duh, Care lucrează în Biserică. Astfel, unitatea în Biserică este experiența Cincizecimii, pentru care există unitatea Apostolilor și a Părinților în teologie.

Totuși, este necesar să fie notat că unitate pot să aibă și cei care lucrează răul și cei care compun o organizație bisericească, ce urmăresc dezbinarea și nenorocirea societății. Oamenii aceștia sunt interesați de unitatea lor ca să comită răul și să nu fie descoperiți. Drept pentru care scopul mai îndepărtat nu este unitatea, ci legătura unității cu adevărul.

La dumnezeiasca Liturghie, credincioșii sunt îndemnați prin cuvintele:**„**Unitatea credinței și împărtășirea Sfântului Duh cerând, pe noi înșine și unii pe alții și

toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm”. Unitatea, în limbaj bisericesc, nu este abstractă și necondiționată, ci are legătură cu credință, după cum a fost descoperit de la Dumnezeu sfinților și este legată foarte evident de „împărtășirea Sfântului Duh”. Sigur că presupune dedicarea vieții noastre lui Hristos. O astfel de unitate este binecuvântată de Dumnezeu și nu unitatea pe care pot să o aibă și ereticii între ei, care se bazează pe o rațiune gândită (abstractă, în opoziție cu cea practică, n.tr.) și războiesc învățătura ortodoxă.

Apostolul Pavel, în Epistola către Efeseni, susține pe creștini să se lupte și să țină unitatea Duhului, care este legată de Unul Domnul Dumnezeu, de credința cea una și de botezul cel unul. Scrie: „Silindu-vă să țineți unitatea Duhului în legătura păcii. Un trup și un Duh, după cum ați fost chemați la o nădejde a chemării voastre. Un Domn, o credință, un botez, un Dumnezeu și Tatăl tuturor, Care este peste toate și prin toate și în noi toți” (Efeseni 4, 3-6). Unitatea credinței este legată de Domnul cel Unul, de credința cea una, de botezul cel unul, de trupul cel unul și de Duhul cel Unul.

La fel, același Apostol vorbește într-un verset ulterior despre unitatea în îndumnezeire: „Și El i-a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători spre desăvârșirea sfinților la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Hristos, până ce vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la bărbatul desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos” (Efeseni 4, 11-13). Aceasta înseamnă că unitatea credinței este legată de cunoașterea Fiului lui Dumnezeu și are ca scop desăvârșirea, ca omul să agonisească măsura vârstei deplinătății lui Hristos, adică îndumnezeirea.

În aceeași perspectivă se mișcă și Părinții Bisericii, care s-au silit să păstreze unitatea Bisericii în credința descoperită, izgonind din Biserică pe eretici, care spărgeau unitatea Bisericii prin învățăturile lor eretice. **Erezia, iar nu adevărul sparge unitatea.** Anatematizarea ereticilor se făcea pentru întărirea unității credinței și a unității Bisericii. Părinții, când au îndepărtat pe eretici din Biserică, nu au spart unitatea, ci au apărat-o. O explicație diferită constituie o falsificare a funcției Sinoadelor Ecumenice ale Bisericii.

Avva Dorotei leagă unirea creștinilor între ei de aceeași cugetare. „Nimic nu lucrează așa unirea, ca a se bucura de aceleași lucruri și a cugeta la fel în Hristos Iisus!”. Acest cuvânt este legat de multe locuri din Apostolul Pavel. De exemplu, scrie către creștinii din Roma: „Iar Dumnezeul răbdării și al mângâierii să vă dea

să cugetați la fel unii față de alții după Hristos Iisus, ca să slăviți laolaltă cu o gură pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos” (Romani 15, 5-6). La fel, scrie către creștinii din Filipi: **„**Deci, dacă este vreun îndemn în Hristos, dacă este vreo mângâiere a dragostei, dacă este vreo împărtășire a Duhului, dacă este vreo milostivire și îndurare, împliniți-mi bucuria ca să cugetați la fel, având aceeași dragoste, fiind de un suflet, cugetând un singur lucru**”** (Filipeni 2, 1-2).

Cuviosul Isaac Sirul stabilește ce este exact unirea duhovnicească. Scrie: **„**Unirea duhovnicească este o pomenire nepecetluită, care se înflăcărează în inimă prin dor arzător și neîncetat, care își primește puterea din statornicia în porunci, spre o legătură care nu este abuzivă, nici firească**”**. Unirea duhovnicească se face prin ținerea poruncilor lui Hristos și aprinde dorul dumnezeiesc în inima oamenilor.

În societate se vorbește despre unitate în ciuda opiniilor diferite existente și aceasta o are în vedere guvernarea democratică. Principiile diferite și programele diferite dintre partide, pozițiile diferite și lucrările din interiorul partidului, care sunt aprobate prin vot, când sunt exprimate în mod democratic, sunt privite ca un element de unitate.

Totuși, în Biserică, lucrurile sunt diferite. Unitatea nu este un acord exterior de opinii și, mai ales, diferențiate de credința cea primită și de tradiția descoperită, ci este un rod al Sfântului Duh, împărtășirea Sfântului Duh este unitatea de credință.

Prin urmare, în Biserică nu este posibil să fie distruse, „de dragul unității”, ecleziologia ortodoxă, teologia ortodoxă și, în final, să fie subminată toată credința descoperită. Când stăpânește abaterea de la credință, unitatea nu este de laudă. Dimpotrivă, acela care păzește credința descoperită păzește unitatea. La fel, pe subiecte bisericești nu poate nimeni să urmeze diplomația și să retracteze, să schimbe de fiecare dată opiniile și să caracterizeze această mentalitate drept contribuție la unitate.

Trăim într-o epocă în care nu este permis să fie degradate chiar și aceleași cuvinte, îndeosebi înțelesul cuvântului *unitate*, de dragul unei mentalități prefăcute exterioare și diplomatice schimbătoare, care ascunde elemente de oportunitate și folos personal.

De dragul unității!Erezia, iar nu adevărul sparge unitatea. IPS Ierotheos al Nafpaktosului

sursa: ortodoxiacatholica.wordpress.com